

GOLDEN

RAVEN KENNEDY

HOOFDSTUK 1

SLADE

Op mijn binnenplaats heerst een hectische drukte. Soldaten rennen buiten adem rond om me klaar te maken voor mijn vertrek. Een paar bewakers komen naar me toe om vragen te stellen en nadat ze haastig weggaan, richt ik mijn aandacht weer voor me.

Ik tel drie dozijn houtvleugels die tussen de kasteeldeuren van Brackhill en de klotsende gracht staan. Het water weerspiegelt een bedorven maan, die zo geel is geworden als room die te lang heeft gestaan.

Alle soldaten dragen hun gevechtsleer en dikke winterkleding. De houtvleugels worden in paren aangekleed en vastgesnoerd in hun eigen harnessen van zwart leer en metalen borstplaten om hun kwetsbare borstkas te beschermen.

De beesten zijn onrustig. Hun klauwen graven zich in de kasseien en hun scherpe ogen zijn gericht op de hemel. De soldaten kennen de risico's, maar de dieren zijn bekend met de energie.

Elk van hen voelt de nervositeit, de spanning en de bloeddorst. Dat doen ze altijd, als het tijd is om ten strijde te trekken.

maken ook de rantsoenpakketten klaar, en Koning Thold bereidt zich ook voor –'

'Dit duurt te lang,' grom ik.

Hij kijkt me geërgerd aan. ‘Ik doe mijn best om het zo snel mogelijk te regelen. Ik probeer iedereen klaar te krijgen zodat jullie bij het eerste licht kunnen vertrekken, maar de voorbereidingen kosten tijd.’

‘Ik heb geen tijd,’ zeg ik harder dan ik bedoel. Ik weet dat mijn broer zich uit de naad werkt om alles te regelen, maar zelfs hun snelste werk is veel te traag.

Als ik weer ongeduldig rondkijk over de binnenplaats, zie ik hoe ver we nog verwijderd zijn van vertrek. Sommige houtvleugels zijn nog niet eens opgezadeld.

Ga. Ga. Ga. Ga. Ga.

Ik kan deze druk niet langer weerstaan.

‘Ik ga alvast.’

Ryatt trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op.

‘Ga je nu al weg?’ vraagt Lu, die naast me komt staan. De vermoeide kringen onder haar ogen zijn niet te missen.

‘Ik kan niet langer wachten. Ik moet weg. Ik kan geen seconde langer stil blijven staan, verdorie.’

‘Ik ga met je mee,’ biedt ze aan, maar ik schud mijn hoofd. Ze is misschien te koppig om het toe te geven, maar ze heeft een paar uur rust nodig voordat ze weer op een houtvleugel stapt. Het is nog maar vijf uur geleden dat ze hier aankwam en ons vertelde over de fae die Highbell aanvielen.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ga een paar uur slapen en vertrek dan met de rest van het contingent.’

‘Maar –’

‘Dat is een bevel, Talula.’

Ze kijkt me boos aan. ‘Probeer dat niet bij mij.’ Haar toon is scherp, maar ik zie de opluchting in haar ogen. Ze heeft echt slaap nodig.

Als ze opkijkt en ziet dat Judd grijnst, ramt ze haar elleboog in zijn maag, waardoor hij kreunt van de pijn.

‘Hé!’ klaagt hij daarna. ‘Ik was niet degene die je bij je volledige naam noemde! Waarom sloeg je mij?’

‘Vanwege die domme grijns op je gezicht.’

‘Mijn grijns is niet dom,’ verdedigt hij zich, terwijl hij over zijn buik wrijft.

Ze rolt met haar ogen en kijkt weer naar mij. ‘Een van ons moet met je meegaan.’

‘Jullie vertragen me alleen maar,’ antwoord ik. ‘Argo is de snelste houtvleugel. Als ik alleen kan reizen, kan ik snel in Ranhold zijn zonder op iemand te hoeven wachten. Aangezien

Ryatt achterblijft om het leger hier te leiden, heb ik jou en Judd nodig om de Elites te leiden en Koning Thold met zijn groep te helpen. Ze zijn niet vaak door Vijf gereisd. Jullie twee kennen de snelste route en weten hoe je met het ellendige weer moet omgaan. Digby ook.' Ik zie dat ze nog steeds twijfelt. 'Bovendien lopen jullie maar een halve dag achter op mij.'

'En als je eenmaal in Ranhold bent?' vraagt ze.

'Ik zal Koning Fulke vertellen over de dreiging en ervoor zorgen dat hij zijn leger gereed maakt. Daarna zal ik zoveel mogelijk magie tegen de fae inzetten. Vervolgens ga ik rechtstreeks naar de brug.'

Ik zie dat Lu het nog steeds geen goed idee vindt dat ik alleen ga, maar ze houdt haar bezwaren voor zich. Daaraan merk ik hoe uitgeput ze werkelijk is.

'Ik zie je in Ranhold,' zeg ik. 'Ga maar slapen, Kapitein.'

'Goed,' zegt ze uiteindelijk, waarna ze zich tot Ryatt wendt. 'Zorg ervoor dat iemand me komt halen als het bijna tijd is om te vertrekken.'

Judd opent zijn mond, maar zonder hem zelfs maar aan te kijken, wijst ze naar zijn gezicht. 'En niet hij.'

Judd grijnst weer.

Ryatt glimlacht en schudt zijn hoofd. 'Maak je geen zorgen, ik zal je laten halen.'

Lu knikt en kijkt mij dan weer aan. 'Wees voorzichtig,' zegt ze met een ernstige blik in haar donkerbruine ogen.

'Dat zal ik zijn.'

Als ze wegloopt, zie ik haar stoppen en met Digby praten voordat ze naar binnen gaat. Ik kijk naar Judd. 'Vertel de bewakers van Koning Thold dat ik vooruit vlieg.'

'Doe ik.' Hij saluëert. 'Tot ziens in dat klote sneeuwkoninkrijk. Laten we de volgende keer oorlog voeren op een van de warmere continenten, oké?'

'Tuurlijk,' zeg ik droogjes.

Terwijl ik Judd zie weglopen, doet een plotselinge pijn in mijn borst me grimassen en ik druk mijn vingers op mijn hart. Ryatt richt zijn aandacht op mij. 'Wat is er aan de hand?'

'Niets,' antwoord ik, terwijl ik mijn hand laat zakken.

'Slade...'

'Ik moet gaan, Ryatt.'

Hij perst zijn lippen op elkaar, maar knikt. 'Oké. Ik zal ze zo snel mogelijk in beweging zetten, zodat ze vlak achter je aan komen.'

‘Ik weet dat je dat zult doen.’

Mijn broer loopt met me mee naar Argo. Hij valt makkelijk op tussen de andere beesten omdat hij groter is. Hij heeft zijn schorskleurige vleugels uitgespreid en zijn snuit vertrokken in een grom. Hij speelt een dominant spel, waardoor hij een straal van zes meter vrije ruimte om zich heen heeft. Hij snauwt naar elke andere houtvleugel die ook maar een klauw te dichtbij durft te komen. Toch is hij nu een stuk vriendelijker dan hij was voordat hij bijna was gestorven.

‘Territoriaal beest,’ mompel ik, terwijl ik zijn flank aai.

Hij knippert onverschillig met zijn ogen naar me. Dan draait hij zijn kop en zijn gedrag verandert onmiddellijk. Het gegrom verdwijnt en zijn houding ontspant zichtbaar.

Ik kijk op en zie Wynn naar hem toe huppelen. Haar zusje loopt vlak achter haar. Allebei dragen ze niet langer hun grijze religieuze gewaden van het Tweede Koninkrijk, maar zijn ze gekleed in kleurrijke jurkjes.

Zodra Wynn bij Argo aankomt, slaat ze haar armen om zijn nek. Hij buigt zijn kop om haar heen in wat volgens mij een soort knuffel is en hij wrijft met zijn neus langs haar krullende zwarte haar.

Als ze zich terugtrekt, kijkt ze naar mij op. ‘Moet hij naar de oorlog?’ vraagt ze, met tranen in haar grote ogen.

Ik kan niet anders dan me schuldig voelen door haar droevige toon. ‘Ik zal hem beschermen.’

Ze snuffelt en haar oudere zus Shea legt een troostende hand op haar schouder. ‘Wynn wilde afscheid nemen. Ze raakte erg gehecht aan Argo toen ze hem tijdens onze reis hierheen heeft geheeld.’

Ik kijk naar Argo, die tegen haar aan ligt, en ik glimlach. ‘Hij is duidelijk ook erg gehecht geraakt aan haar.’

Als ik Wynn weer triest hoor snuffelen, hurk ik voor haar neer en kijk haar aan. ‘Argo laat me al heel lang op hem rijden,’ zeg ik. ‘Hij houdt van vliegen en hij is erg snel. Het komt goed met hem.’

‘Hij is eerder met u gewond geraakt,’ herinnert ze me eraan en een eerlijke beschuldiging staat op haar gezicht.

Shea haar vingers verstrakken. ‘Wynn...’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, je zus heeft gelijk. Hij is door mij gewond geraakt.’ Ik kijk naar Wynn. ‘Ik beloof je dat als het te gevaarlijk wordt, ik Argo terugstuur.’ Ik steek mijn hand uit. ‘Afgesproken?’

Het meisje pakt mijn hand en schudt die. ‘Afgesproken.’

‘Goed,’ zeg ik. ‘En ik wilde je nogmaals persoonlijk bedanken voor het helen van Rissa.’

Ze slaat haar blik neer, alsof ze verlegen is. ‘Graag gedaan.’

Ik sta weer op en kijk naar Shea. ‘Hebben jullie alles wat jullie nodig hebben?’

‘Meer dan dat. Dank u, Majesteit,’ zegt ze, voordat ze naar haar zusje kijkt. ‘Kom op, Wynn timer. Het is tijd om te gaan. De koning heeft het erg druk.’

Wynn kijkt me aan. ‘Zorgt u er echt voor dat hij niet opnieuw gewond raakt?’

‘Dat beloof ik.’

‘Oké,’ zegt ze met een knikje. Dan omhelst ze Argo nog een keer en lopen de zussen hand in hand weg.

Ik kijk naar Ryatt en mijn broer knikt, omdat hij al weet wat ik denk. ‘Maak je geen zorgen, Isalee en Warken zorgen ervoor dat ze goed worden verzorgd. En vertel hem niet dat ik het je heb gezegd, maar Osrik heeft een huis voor hen gekocht in de stad. Een mooi huis, vlak aan de rivier. Hij wil niet dat het meisje weet dat hij het heeft gekocht.’

‘Dat verbaast me niets.’

‘Je kent hem,’ zegt Ryatt. ‘Os wil nooit dat mensen weten dat hij iets aardigs heeft gedaan.’

‘Als hij het woord “aardig” in dezelfde zin als zijn naam hoort, zou hij je een klap in je maag verkopen.’

Ryatt grijnst. ‘Waarschijnlijk wel.’

Ik draai me om en controleer nogmaals de gespen van Argo om er zeker van te zijn dat mijn bagage goed vastzit. Dan klim ik op het zadel en kijk naar mijn broer. Ik zie de nervositeit op zijn gezicht, ook al verbergt hij die goed. Iedereen is nerveus. Na eeuwen waarin de fae uit deze wereld verdwenen waren, had Orea nooit verwacht dat ze opnieuw met deze dreiging te maken zou krijgen. ‘Zorg goed voor Argo en jezelf,’ zegt hij zacht, zodat niemand anders het kan horen.

‘Dat zal ik doen. En ik zal zoveel mogelijk fae uitschakelen voordat ik naar de brug ga.’

‘Ik weet dat je dat zult doen. Bestrijd vuur met vuur en fae met fae,’ zegt hij met een kleine grijns, voordat zijn blik weer ernstig wordt. ‘Orea heeft een degelijke kans met jou aan onze kant.’

‘Niet alleen dankzij mij. Orea maakt kans dankzij jou.’

Hij slikt zichtbaar en ik voel me schuldig, omdat ik zie hoeveel mijn woorden voor hem betekenen. Ik had deze dingen eerder moeten zeggen. Ik had hem deze positie al lang geleden moeten

geven. Ik was zo gewend om zijn oudere broer te zijn en hem te beschermen, dat ik hem ervan weerhield om de rol van beschermer op zich te nemen.

‘Stuur een bericht zodra je in Ranhold bent.’

‘Dat zal ik doen.’

Als we het leger van Vier moeten mobiliseren, staat hij klaar.

Er zijn nog zoveel andere dingen die we elkaar niet hebben gezegd, maar daar is nu geen tijd voor. In plaats daarvan kijken we elkaar lang aan, en dan knik ik naar hem. ‘Leid ze goed, Commandant.’

Hij buigt diep. ‘Ik zal Vier met mijn leven beschermen.’

Dat is waar ik bang voor ben.

‘Je zult Auren en onze moeder vinden,’ zegt hij, zonder enige twijfel in zijn stem, omdat hij weet dat ik met niets minder genoegen neem. ‘Wees voorzichtig.’

‘Jij ook, broer.’

Ik grijp de teugels steviger vast en mijn borstkas wordt samengeknepen door emotie en pijn.

Maar de drang om bij Auren te komen is sterker.

Ga. Ga. Ga. Ga.

Met een laatste knik naar Ryatt geef ik Argo een por met mijn hiel en hij tilt ons de nachtelijke hemel in. De andere houtvleugels op de grond krijsen jaloers bij ons vertrek.

Mijn hartslag versnelt omdat ik eindelijk onderweg ben. Eindelijk ben ik op weg naar haar. En hoewel de pijn in mijn borstkas bonkt en ik het gif door mijn aderen voel stromen, negeer ik het. Want ik ga naar haar toe en niets, zelfs niet dit rottende hart, houdt me tegen.

HOOFDSTUK 2

SLADE

Argo stijgt om hoogte te winnen, terwijl de duisternis van de nacht ons als een lijkwade omhult. Beneden steekt mijn broer zijn hand op in een schaduw-rijk afscheid.

Ik kijk weer vooruit als we over de gracht vliegen en mijn kasteel achter ons laten terwijl we koers zetten naar de stad. De hoofdstad is bezaaid met lichtjes en lantaarns die in de dobberende boten hangen die op en neer drijven op de rivieren. Elke flikkerende vlam herinnert me eraan hoeveel mensen er in Brackhill wonen. Mensen voor wie ik verantwoordelijk ben.

Laat het maar gebeuren. Dat zei ik tegen Ryatt over de verwoesting van Orea en ik meende elk woord. Maar dat was voordat er een dreiging van buitenaf kwam.

Ik zag het in Ryatts ogen. De beschuldiging. Diep begraven, maar toch aanwezig. Het leger dat Orea binnenvalt, is mijn soort. Mijn volk. Hij zei het niet hardop, maar ik kon het horen. Tot op zekere hoogte is het mijn verantwoordelijkheid om Orea te beschermen tegen mijn eigen soortgenoten.

Geef Orea een kans.

Ga naar de brug.

Twee vliegen in één klap. Ik kan langs Ranhold gaan en dan rechtstreeks naar Zeven. Het kost me slechts een paar uur extra reistijd, hooguit een halve dag, omdat ik mijn kracht moet

gebruiken om de fae af te schrikken. Daarna kan ik naar de brug gaan.

Een steek van pijn schiet weer door mijn borst. De pijn raast door mijn aderen naar de rotte wortels in mijn armen. Ik beweeg mijn rechterhand en bal mijn vuist, in een poging het gevoel weg te schudden.

Het gaat niet weg.

Maar ik ben opgegroeid met het leren verdragen van pijn, dus mijn tolerantie is hoog. Mijn vader stond niets minder toe. Als ik kan verdragen wat hij me heeft aangedaan, kan ik ook doorzetten voor Auren.

Alsof het een uitdaging is, klopt het rottende orgaan in mijn borstkas harder, maar ik knars met mijn tanden.

Zet door, verdomme.

Ik pak de teugels weer stevig vast terwijl we snelheid maken en al snel verdwijnen Brackhill en het kasteel achter ons. Argo moet mijn urgentie voelen, want hij vliegt alsof hij een race tegen de nacht houdt.

En hij wint.

In dit tempo weet ik zeker dat we Ranhold in recordtijd zullen bereiken. Godzijdank.

De hele nacht vliegen we over het Vierde Koninkrijk. Mijn ogen blijven wijd open en mijn tanden stevig zijn op elkaar geklemd. Het enige wat ik kan doen, is de seconden tellen tussen de steken van pijn. Het bonkt op het ritme van de onophoudelijke drang om op te schieten.

Ga. Ga. Ga.

Ik kan geen scheur openen, hoe hard ik het ook probeer, maar ik kan wel bij die verdomde brug komen.

Dat moet wel.

Vlak voor zonsopgang ziet Argo een zwerm vogels in volle vlucht. Hij komt uit de dekking van de wolken tevoorschijn, zijn aandacht gericht op zijn prooi. Ze zien hem niet eens aankomen totdat hij naar beneden duikt en twee van de gevleugelde wezens in zijn brede bek grijpt. Het geluid van hun gekrijs houdt abrupt op en maakt plaats voor krakende botten en een hoop veren.

Ik veranker mijn knieën en zet me schrap als hij naar een derde duikt. ‘Argo—’

Een intense pijn schiet zo plotseling door me heen dat ik in het zadel schok. Het gevoel dringt zich brutaal op in mijn borstkas en berooft me van mijn woorden.

Het grijpt me net zo scherp beet als Argo's tanden die botten doorbijten. Behalve dat het met mijn verdomde hart gebeurt. Het doorboort het en laat me leegbloeden.

Ik wankel in het zadel en mijn lichaam valt voorover. Het voelt alsof ik midden in een zee word opengesneden en een draaikolk van vergiftigd water in me wordt gepompt. Ik kijk naar beneden, naar de plek waar de pijn vandaan komt, en mijn ogen worden groot.

Mijn rottende hart zwelt op.

Het tilt mijn leren wambuis op. Het puilt uit met een duizelingwekkende pijn, en ik besef wat er gebeurt.

Het staat op het punt te barsten.

Nee.

Kiest mijn hart er nou echt voor om het nú te begeven? Net nu ik een manier heb gevonden om bij Auren te komen? Nu ik eindelijk onderweg ben?

Ik ga niet dood. Verdorie, dat weiger ik.

Maar mijn lichaam lijkt andere plannen te hebben.

Mijn hart vult mijn lichaam met gif. Het voelt alsof er hete, zure regen mijn lichaam overspoelt, al mijn bloed wegspoelt en in elke ader prikt.

Ik kijk naar mijn polsen en handen waar mijn rot is binnengedrongen. Elke centimeter huid is bezaaid met zoveel zwarte lijnen dat het me bijna consumeert.

Ik verlies het vermogen om me vast te houden. De teugels vallen uit mijn handen en mijn lichaam schokt als ik tegen Argo's rug smak. Niet in staat om rechtop te zitten, of om ook maar iets te doen. Ik voel meer dan dat ik zie dat Argo zijn kop omdraait om naar me te kijken en dan klinkt er een oorverdovend gebrul als ik zijwaarts glijd.

Verdomme!

Paniek slaat toe. Mijn ledematen zwaaien wild heen en weer als ik val. Gelukkig kom ik abrupt tot stilstand doordat de riemen die me aan Argo's zadel vastmaken strakker worden, waardoor ik op mijn plaats blijf zitten.

Maar omdat ze zo onder spanning staan door het gewicht van mijn lichaam, begint het zadel over Argo's midden te draaien totdat ik aan zijn zijde hang.

Deze ene strook leer is het enige wat me ervan weerhoudt door de lucht te tuimelen.

De pijn is onvoorstelbaar.

Argo brult opnieuw en probeert zijn lichaam te draaien om me terug te brengen naar waar ik hoor te zijn. Maar ik kan me niet bewegen. Ik ben verlamd door de spasmen en ik voel het gif in mijn nek, wangen en ogen sijpelen...

Duisterheid verduistert mijn zicht als ik Argo voel duiken.

Mijn maag schiet in mijn keel terwijl we door de lucht suizen. De leren riem verdraait, waardoor ik naar achteren val als hij wegglijdt, en ik word van het zadel gerukt. Het enige wat me nog met Argo verbindt, is de enkele riem die om mijn middel is gewikkeld.

Als het leer breekt... als de gesp het begeeft...

Pijn verspreidt zich als bliksemschichten door mijn lichaam.

Verdomme, verdomme, verdomme.

Misschien ben ik wel al dood voordat we de grond raken.

De lucht slaat tegen me aan en schudt mijn lichaam heen en weer, terwijl Argo blijft brullen. Blijft duiken.

Ik wapper achter hem aan als een vlag in de wind, en dan knapt de gespannen riem van het zadel.

Zonder de riem slaat de lucht me weg als een blad in de wind en in plaats van met opzet naar beneden te worden getrokken, val ik echt.

Ik val en val, terwijl ik omhoog staar naar het donker.

Ik heb even de tijd om me af te vragen of dit is wat Auren voelde toen ze door de scheur viel. Of dit mijn straf is omdat ik haar daarheen heb gestuurd. Ik snak naar adem en spartel terwijl angst me in zijn greep houdt.

Ik ga dood.

Mijn hart staat op het punt uit mijn borstkas te barsten, mijn rot is klaar om te scheuren.

Mijn lichaam staat op het punt op de grond te smakken.

Ik zet me schrap.

Maar net voor mijn onvermijdelijke crash duikt Argo naar beneden en vangt me op met zijn klauwen om mijn arm en been geklemd. Ik krimp ineen van de druk, maar binnen enkele seconden laat hij me weer vallen. Ik plof op de harde grond, rol en glijd over nat gras en sponsachtige aarde voordat ik tot stilstand kom. Ik land half in een moeras, waardoor mijn hele rechterkant doorweekt raakt met modderig water.

Pijn wil me verzwakken, wil me gevangenhouden, maar ik vecht ertegen. Ik herinner mezelf aan wat ik heb doorstaan door toedoen van mijn vader.

Beweeg. Beweeg. Beweeg...

Een brul ontsnapt aan mijn lippen terwijl ik vecht om controle over mijn lichaam te krijgen. Modder bedreigt mijn luchtwegen, maar ik beveel mijn lichaam te gehoorzamen. Ik reik met een arm omhoog, grijp het gras beet en span me in om mezelf omhoog te trekken.

De pijn is allesoverheersend en mijn zicht is nog steeds vertroebeld, maar op de een of andere manier krijg ik mijn knieën onder me en slaag ik erin om greep voor greep uit de modder te kruipen. Dan laat ik me vallen en rol ik op mijn rug. Ik druipt van het zweet, mijn hele lichaam trilt en ik kan elk moment kotsen.

Ik beweeg mijn handen naar beneden en ruk mijn jas en wambuis open, waardoor mijn borstkas bloot komt te liggen. Mijn hart lijkt op springen te staan. Als een enorme blaas vol pus, behalve dat hij bruin verschroeid is en zwarte wortels vertoont.

Niet goed.

Ik kan elke ader zien, pulserend en meer gif in mijn lichaam pompend. In plaats van dat de rottende lijnen beperkt blijven tot mijn borst en armen, ben ik er volledig mee bedekt. Ze vinden mijn buik en handen, zelfs mijn vingernagels worden zwart.

Ik zit er zo vol mee dat het niet eens echt lijkt.

Argo duwt zacht tegen mijn arm en maakt verontrustende geluiden in zijn keel. Hij buigt zich voorover en spoort me aan om op te staan, dus ik til mijn hand op en reik naar de riem om zijn nek.

Maar voordat ik mezelf op zijn rug kan trekken, schokt mijn lichaam. Ik val achterover en de adem wordt me ontnomen doordat de kwellende een hoogtepunt bereikt.

En ik weet het.

Dit is het dan.

Ik ga dood.

Het is niet mijn leven dat aan me voorbijflitst... Zij is het.

Auren stroomt in me en herinneringen overspoelen me. Er zijn er niet genoeg, lang niet genoeg. Maar ik zie, voel en hoor ze.

De kleine momenten. Zoals wanneer ik naar haar keek zonder dat ze het doorhad. Dan nam ik de zijkant van haar gezicht in me op terwijl ze at, of keek ik hoe ze de trap opliep, of zag ik haar glimlachen om iets wat Judd zei. Het is het geluid van haar stem toen ze me haar waarheden vertelde. De geur van haar haar toen ze op mijn borst lag.

Het zijn ook de grote momenten, toen ze veel te groots was voor deze wereld. Toen iedereen in vergelijking klein en saai leek.

Haar wraakzucht en haar kracht en haar vriendelijkheid en haar licht.

Het was mijn lot om haar te vinden. Om haar te zien.

Dit kan het niet zijn.

Dit kan niet alles zijn.

Een schorre ademhaling snijdt door me heen, tanden schrapen tegen mijn ribben. 'Auren,' hijg ik. Alsof ze me hoort. Alsof ik alles kan zeggen wat ik wil.

Vocht verzamelt zich in mijn ooghoeken en laat het verdriet van mijn mislukking zien. Van alles wat ik haar nooit zal zien doen. De kleine en grote momenten die ik zal missen. Ik wilde ze allemaal. Ik wilde haar zien en ervaren en voor altijd bij me hebben.

Maar nu kan dat niet.

Ellende overspoelt me, terwijl mijn rot in de grond begint te stromen. Argo jankt. Mijn hart zucht.

Ik staar omhoog naar de wirwar van takken van de kronkelige bomen, weggezakt in dit moeras, terwijl mijn hart een gif rondpompt dat me doodt.

Ik stik als het mijn longen bereikt en mijn adem infecteert.

Mijn hart is nu zo opgezwollen dat het als een steen op mijn borst ligt, oprijzend als een wezen dat klaar is om zich los te rukken.

Toch probeer ik te vechten, want ik zal altijd voor haar vechten. Zolang ik kan.

Mijn hele lichaam trilt en mijn ledematen zijn verdoofd. De pijn is overweldigend, maar ik dwing mezelf om te bewegen, want ik geef niet op. Ik geef niet toe.

Als dit het moment is waarop ik eindig, dan eindig ik met mijn strijd voor haar.

Zolang ik adem en mijn hart klopt, vecht ik met alles wat ik ben.

Ik grom. Mijn keel scheurt open met het vastberaden geluid en het verspreidt zich door de lucht, waardoor vogels uit de bomen opvliegen.

Met een wanhopige worsteling draai ik me om. Ik duw mijn knieën onder me. Ik zwaai mijn armen omhoog en strek me uit om Argo's riem achter in zijn nek te bereiken. Het is een strijd op leven en dood.

Geef niet op. Geef niet toe.

Vecht voor haar.

Ik trek mezelf omhoog. Mijn hoofd tolt, mijn zicht wordt troebel en mijn benen dreigen het te begeven. Maar ik bal mijn vuisten om de riem en ik blijf verdomme staan.

‘Auren. Ik... moet... bij... haar komen,’ hijg ik door op elkaar geklemde tanden.

Argo draait zijn nek, knippert met zijn ogen en jammert zacht. Maar koppige volharding klinkt door in mijn stem en haalt de vastberadenheid in me naar boven. ‘Ik ga haar zoeken. Ik ga verdomme naar haar toe...’

De pijn in mijn borst bereikt een giftige piek en ik slaak een dunne ademteug die mijn longen doet rinkelen met de waarschuwing dat het mijn laatste kan zijn.

Ik kan geen nieuwe meer nemen. Ik probeer het, maar het lukt me niet.

Paniek. Mijn ogen worden groot en wild terwijl zwarte vlekken mijn zicht blokkeren. De pijn staat op het punt mijn hart te doen barsten en ik weet dat mijn strijd geen zin heeft, want... dit is het dan.

En dan verandert alles.

Plotseling word ik geraakt. Niet door pijn, niet door de dood. Maar door haar.

Er verandert iets. De dood pauzeert.

Ik haal diep adem en voel haar bij me.

Het is alsof ze naast me staat. Nee, zelfs meer dan dat.

Het is alsof...

Haar geur vult mijn lucht. Ik proef haar achter op mijn tong. Ik voel haar warmte me verteren zoals een vuur een bos verteert. Het begint alle giftige ledematen en rotte wortels in me op te eten.

Haar vlam brandt fel. Dringt door in elke spleet en verbrandt het vervuilde bloed. Hij zwemt rond mijn bijna barstende hart, en ik voel haar essentie me vastgrijpen. Me in haar licht nemen.

En dan, diep in mijn binnenste, botst er iets...